

РЕШЕНИЕ

№ 305

гр. Варна, 24.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 27 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ивелина Христова - Желева

при участието на секретаря Силвия Ст. Генова
като разгледа докладваното от Ивелина Христова - Желева Административно наказателно дело № 20223110204710 по описа за 2022 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН и е образувано по жалба на **С. В. И., ЕГН *******, с адрес гр.Варна, депозирана чрез адв.К.Н., против **Наказателно постановление № 22-0819-004212/14.09.2022 г.** на Началник група в ОД на МВР-Варна, Сектор ПП-Варна, с което са му наложени: административно наказание „глоба“ в размер на 50 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 м. на основание чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП, за нарушение на чл.123, ал.1, т.3, б. „в“ от ЗДвП.

С жалбата се оспорва допуснатото нарушение и се моли за отмяна НП. Излагат се аргументи, че последното е незаконосъобразно, тъй като АНП е образувано и проведено при неправилно приложение на материалния и процесуалния закон. Изтъква се, че АНП е образувано именно по сигнал на жалбоподателя. Сочи се, че липсвали данни за разногласия между страните. С тези и други аргументи се иска отмяната на НП и се моли за присъждане на сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, се явява лично и се представлява се от процесуален представител –адв.К.Н.. По съществуващото на делото ,в последното съдебно заседание адв.Н. не се явява, а възз. моли за отмяна на НП, като сочи, че не счита, че е извършил нарушение.

Наказващият орган , като страна в производството, редовно призована, в съдебно заседание не изпраща представител. По делото са постъпили писмени бележки от

процесуален представител-юрисконсулт, който ангажира становище за законосъобразност на НП като моли същото да бъде потвърдено. Претендира за присъждане на юрисконсултско възнаграждение .

С оглед събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

Въззивникът С. И. е правоспособен водач на МПС от 1992г., като притежава СУМПС за категориите А, В и АМ.

На 25.03.2022г., около 13:30 часа, той управлявал лек автомобил марка „Тойота Корола“ с рег.№ В 0880 НТ в гр.Варна, по бул.“Вл.Варненчик“ посока изхода на града, като се придвижвал към Летище -Варна. В автомобила пътувал и синът му, като двамата бързали за летището. Докато се движел по бул.“Вл.Варненчик“ посока изхода на града, на около 30 метра след кръстовището с ул.“Йордан Йовков“ между управлявания от възз.автомобил и лек автомобил марка „Фолксваген“ с рег.№В 4380 НТ, управляван от св.С. А. възникнало съприкосновение. Последното се реализирало в следствие на навлизане на автомобила управляван от св.А. от лява в дясна лента, по която се движел възз.В резултат на тази маневра на св.А. възз. бил принуден да намали скоростта и да премине в най-дясната част на пътя. Въпреки това, последвал сблъсък между автомобилите, включително и в задната част на автомобила управляван от А.. В резултат на съприкосновението по двете МПС настъпили материални щети.

Двамата водачи напуснали автомобилите, като възз. изразил претенции спрямо другия водач за поправка на причинените му щети. Между тях възникнал конфликт и те не постигнали съгласие относно обстоятелствата на произшествието. След което и двамата водачи напуснали мястото на инцидента -възз. защото бързал за летището, а св.А., защото бил на работа .

Около три часа след възникналия пътен инцидент възз. отишъл в Сектор ПП-Варна и подал жалба за случилото се, като описал поведението на св.А..

Във връзка с подадената жалба от възз.И. в Сектор ПП-Варна започнала проверка по случая , възложена на св.Т. Т., работещ на длъжност мл.автоконтрольор. На 22.04.22г. на възз. били снети писмени сведения, в които той изложил възприятията си за инцидента, като посочил, че другият водач е напуснал произшествието въпреки проявените от негова страна претенции за поправка на щетите причинени на неговия автомобил. На същата дата били снети сведения и на св.А., който посочил, че бил блъснат нарочно от възз.

След установяване на обстоятелствата около възникналия инцидент и след

извършен оглед на автомобилите, св.Т. съставил протокол за ПТП, в който описали констатациите си.

Служителят на реда преценил, че вина за произшествието има св.А., на който съставили АУАН. Относно поведението на възз. след възникналото произшествие, служителите на реда преценили, че същият също не е изпълнил задълженията си по ЗДвП. Поради това св.Т. съставил срещу жалбоподателя АУАН, в който било описано допуснатото от него, според актосъставителя нарушения на чл. 123, ал.1, т.3, б. "в" от ЗДвП от ЗДвП. Актът бил предявен и връчен на въззивника, който го подписал без отбелязване, че няма възражения. Впоследствие такива постъпили в Сектор ПП-Варна.

По възраженията на възз. била извършена проверка от петчленна комисия в Сектор ПП-Варна, която констатирала, че АУАН е правомерен и законосъобразен.

Впоследствие въз основа на акта за установяване на административно нарушение било издадено и атакуваното пред настоящата инстанция наказателно постановление, с което административно-наказващият орган възприел изцяло фактическите и правните констатации в акта. Последното било връчено лично на жалбоподателя на 01.11.2022г.

Описаната фактическа обстановка се установява и потвърждава от събраните по делото доказателства гласни, писмени и веществени доказателства, а именно свидетелски показания, писмените материали - преписката по АНП, вкл.АУАН, справки за нарушител/водач, протокол за ПТП, фотоснимки, видеозаписи, заверен препис от постановление на РП-Варна по пр.пр.№6761/22г. и др.които съдът кредитира изцяло като достоверни и непротиворечиви.

Като логични и незаинтересовани от изхода на делото, съдът кредитира показанията на св. Т.Т., който е извършил проверка по случая, извършил е оглед на автомобилите, констатирал щетите по автомобилите и обстоятелствата при които те са причинени, както и последващото поведение на двамата участници в инцидента.

Като искрени, непротиворечиви, конкретни и логични, кореспондиращи с останалите гласни и писмени доказателства, съдът кредитира показанията на депозираните в с.з. от свидетеля С. А.. Макар същият да е участвал в ПТП, при което органите на реда са констатирали негово виновно поведение, няма причина съдът да се съмнява в показанията му по конкретното дело касателно възникналия пътен инцидент, по което страна е възз.. Нещо повече, неговите показания напълно кореспондират с тези на св.Т., абсолютно незаинтересован от изхода на делото. Те кореспондират и с писмените и веществени доказателства по делото.

Овен горното съдът кредитира и писмените и веществени материали по делото, тъй като те са непротиворечиви и кореспондират с установената фактическа обстановка по

делото.

Съдът, предвид становището на страните и императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваемостта му и справедливостта на наложеното административно наказание, прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в срок от надлежна страна – ФЛ спрямо което е издадено атакуваното НП, в установения от закона 14-дневен срок от връчване на НП, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и пред надлежния съд – по местоизвършване на твърдяното нарушение. Поради това жалбата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган- Началник група към ОД на МВР-Варна, Сектор ПП-Варна, съгласно заповед № 81213-1632/02.12.2021г. на Министъра на вътрешните работи. АУАН също е съставен от компетентен орган – младши автоконтрольор при сектор „ПП, оправомощен съгласно същата заповед.

АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени в сроковете по чл.34,ал.1 и 3 от ЗАНН.

При проверка на атакуваното НП относно неговата обосноваемост и законосъобразност, настоящият съдебен състав не констатира нарушение на разпоредбите на чл. 42 от ЗАНН – относно описание на нарушението. В акта е направено пълно и детайлно описание на нарушението, датата и мястото на извършване, както и на обстоятелствата при които е извършено. Посочени са и законовите разпоредби, които са нарушени. Отразени са всички данни относно индивидуализацията на нарушителя. Спазено е от страна на административно - наказващия орган на изискването на чл.57, ал.1 от ЗАНН, а именно в издаденото наказателно постановление да бъде дадено пълно описание на нарушението по този пункт от НП, на обстоятелствата, при които е извършено.

Съдът не споделя виждането на процесуалният представител на възз., че в НП било посочено, че възз. не е изпълнил указанията на службите за контрол, поради което било налично процесуално нарушение. Всъщност както от съдържанието на АУАН, така и от съдържанието на НП става безспорно ясно, че административното обвинение е затова, че възз. е напуснал произшествието при наличие на разногласия с другия водач, без да уведоми органите на Сектор ПП - службата за контрол за ПТП. Именно за това е ангажирана отговорността му. Изтъкнатият от защитата „порок“ би имал значение и би се преценявал, ако възз. бе уведомил съответните органи, които от своя страна са му дали указания, които той не е изпълнил впоследствие. Такова административно обвинение обаче няма повдигнато нито с АУАН, нито с НП. Отделно от това доказателства, че възз. е уведомил органите на Сектор ПП от мястото на инцидента за ПТП не бяха събрани, че да се преценя евентуална съставомерност по

отношение на неизпълнение на дадени от тях указания. Нещо повече, възз. с жалбата си не оспорва обстоятелството, че е напуснал произшествието.

Поради това съдът не споделя възраженията наведени в с.з, че при издаването на НП са нарушени административно производствените правила.

Отговорността на въззивника е ангажирана за нарушение на чл.123, ал.1, т.3, б.„в“ от ЗДвП.

Разпоредбата на чл. 123, ал. 1, т. 3 от ЗДвП, визираща три хипотези и гласи, че когато при произшествието са причинени само имуществени вреди водачът, който е участник в ПТП е длъжен:

а) да окаже съдействие за установяване на вредите от произшествието;

б) ако между участниците в произшествието има съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те попълват своите данни в двустранен констативен протокол за пътнотранспортното произшествие и съвместно уведомяват службата за контрол на Министерството на вътрешните работи на територията, на която е настъпило произшествието;

в) ако между участниците в произшествието няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те, без да напускат местопроизшествието, уведомяват съответната служба за контрол на Министерството на вътрешните работи на територията, на която е настъпило произшествието, и изпълняват дадените им указания.

От цитираното в НП нарушение е видно, че АНО, е възприел нарушение на разпоредбата на чл. 123, ал. 1, т. 3 от ЗДвП в хипотезата на буква „в“. Прочие такова обвинение- за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3, б „в“ от ЗДвП е изписано в цифровата квалификация на АУАН и НП. От анализа на цитираната разпоредба следва, че за съставомерността на изпълнителното деяние на визираното в посочената правна норма административно нарушение е необходимо да е настъпило ПТП, при което са причинени само имуществени вреди, произшествието да е възприето от участниците в същото, и между тях да няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него.

Съгласно Параграф 6, т. 30 от Допълнителните разпоредби на ЗДвП "Пътнотранспортно произшествие" е събитие, възникнало в процеса на движението на пътно превозно средство и предизвикало нараняване или смърт на хора, повреда на пътно превозно средство, път, пътно съоръжение, товар или други материални щети.

В случая от събраните по делото доказателства, се установява по несъмнен за съда начин, посредством преки и косвени доказателства, че жалбоподателят С. И. е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушението по чл. 123, ал. 1, т. 3, б „в“ от ЗДвП от ЗДвП, за което била ангажирана административнонаказателната му отговорност. В подкрепа на горния извод са показанията на св.Т. и св.А., както и изготвения протокол за ПТП.

Съобразно чл.2 ал.1 от Наредба № Из-41 от 12.01.2009 г. за документите и реда за съставянето им при пътнотранспортни произшествия и реда за информирание между Министерството на вътрешните работи, Комисията за финансов надзор и Информационния център към Гаранционния фонд, за настъпило ПТП се съставят следните документи:

1. констативен протокол за ПТП с пострадали лица;
2. протокол за ПТП с материални щети;
3. двустранен констативен протокол за ПТП.

Съгласно чл.4. от Наредбата, при ПТП с материални щети се съставя протокол за ПТП - приложение № 2, именно който е издаден и в конкретния случай и в който са описани материални щети двата автомобила. Описаните щети са възприети лично както лично от св.А., така и лично от актосъставителя, който е изготвил и протокол за ПТП.

Съприкосновението на автомобила, управляван от въззивника и на този управляван от св.А. е възприето лично от свидетеля А. и е записано на видеозаписите приложени по преписката. То в принципен план не се отрича и от въззивника.

С оглед горните разсъждения за съда е несъмнено доказано, че между автомобила управляван от въззивника и този управляван от св.А. има настъпило съприкосновение, в резултат на което и на двата автомобила са причинени имуществени вреди. Възз.И. е възприел ПТП, както и че по автомобила на св.А., а и по неговия са настъпили материални щети. Безспорно е установено от гласните доказателства, че между двамата водачи е имало разногласия , относно причините и вината за ПТП. В този смисъл са както показанията на св.Т., така и на св.А.. Последният в сведенията си пред полицията, а и пред съдебния състав сочи, че възз. го е блъснал нарочно, при опита му за престрояване в лентата на движение на И.. В същата посока са и сведенията дадени от самия жалбоподател на 22.04.22г. относно пътния инцидент, в които той сочи, че е предявил претенции към А. относно щетите по автомобила си. Въпреки тези разногласия, прераснали в конфликт на пътя, с размяна на реплики и обиди, възз. е напуснал произшествието, защото бързал за летището, без да уведоми службите за контрол, които са били сигнализирани три часа по-късно.

Въззивникът не оспорва факта, че той е управлявал автомобила на посочената в НП дата, нито е навел твърдение в жалбата си до съда, че не е напуснал произшествието и че е уведомил службите за контрол от произшествието. Твърди единствено, че е изпълнил задължението си, тъй като именно той е сигнализирал Сектор ПП-Варна за възникналия пътен инцидент. От гласните доказателства по делото безспорно е установено, че същият нито е останал на произшествието, нито е уведомил органите по контрола, като е бил наясно, че съществува неразбирателство между него и другия

водач, за който считал, че именно е виновен за ПТП. Причините и обстоятелствата да напусне произшествието са ирелевантни, тъй като ЗДвП въвежда безусловно задължение за водачите на МПС при подобни случаи. Ирелевантно е за отговорността му дали автомобилите участващи в ПТП са пречели на другите превозни средства да преминат. Освобождаването на пътното платно за пропускане на автомобили е различно поведение от изцяло напускане на произшествието с автомобила, каквото безспорно е сторил възз. Обстоятелството, че три часа по-късно е подал жалба в Сектор ПП-Варна относно инцидента, явява, че безспорно са били налице разногласия между него и виновния за ПТП водач. Нещо повече, възз. не се е явил в Сектор ПП-Варна за да изпълни задължението си по закон, а за да подаде жалба за пътния инцидент срещу другия водач.

Поради това от събраните по делото гласни и писмени доказателства се установява по несъмнен за съда начин, че жалбоподателят е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушението по чл. 123, ал.1, т.3, б.„в“, от ЗДвП, за което била ангажирана административнонаказателната му отговорност. Затова съдът намира, че неизпълнението на това негово задължение правилно е квалифицирано от АНО в НП като нарушение по чл.175, ал.1, т.5, от ЗДвП, който текст предвижда наказание за водач, който наруши задълженията си като участник в пътнотранспортно произшествие .

Затова и съдът намира, че административно-наказващият орган правилно е установил фактическата обстановка и обосновано е направил извода си за извършено нарушение.

За конкретното нарушение, в чл.175, ал.1 от ЗДвП, са предвидени две кумулативни административни наказания: лишаване от право за управление на МПС /ЛПУМПС/ от 1 до 6м. и глоба от 50лв. до 200 лв. АНО е наложил наказанието „глоба“ в размер на 50 лева и наказание ЛПУМПС в размер на 1 м., които са в минимален размер предвиден в санкционната разпоредба. Конкретният размер на наказанията е съобразен с обществената опасност на деянието и дееца, както и с обстоятелството, че макар да е напуснал произшествието без да изпълни задължението си по закон, все пак именно възз. е уведомил органите на Сектор ПП-Варна за възникналия пътен инцидент. В този смисъл съдът намира, че следва да се отчете наличието на смекчаващи адм.наказателната отговорност на въззивника обстоятелства, а именно липса на данни за предходна съдимост, обстоятелството, че не той е виновен за настъпилия пътен инцидент. Съдът отчете обстоятелството, че от м.11.1992г., когато е придобил правоспособност за водач на МПС, до процесното нарушение въззивникът не е допускал сериозни нарушения на ЗДвП, нито идентично такова. При това положение, съдът счита, че индивидуализацията на наказанията, при превес на смекчаващи вината е адекватна. Поради това намери, че наказанията в минималния размер предвиден в

закона ще постигнат целите на административните наказания предвидени в нормата на чл.12 от ЗАНН. Съдът счита, че целите на наказанието са не толкова да санкционират дееца за негово противоправно поведение, а да го поправят и превъзпитат към спазване на законите в страната. За съдът не съществува възможност да ревизира наказанията наложени от АНО , тъй като те са в минимален размер, в противен случай би нарушил разпоредбата на чл.27, ал.4 от ЗАНН. Последната предвижда, че не се допуска замяна на предвидените за нарушението наказания с по-леки, освен в случаите по чл.15, ал.2 от ЗАНН. Чл.15, ал.2 от ЗАНН обаче касае редуциране на санкции по отношение на непълнолетни лица, какъвто не е настоящия случай, тъй като въззивникът отдавна е отминал възрастта на непълнолетието. Поради това и за съда не съществува правна възможност да редуцира наложеното наказание.

Съдът намира, че въпросът за приложението на чл. 28 от ЗАНН изобщо не следва да се обсъжда, тъй като съгласно разпоредбата на чл. 189з. (Нов - ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 24.12.2021 г.), за нарушенията по този закон не се прилагат чл. 28 и 58г от Закона за административните нарушения и наказания, което сочи на голямата обществена нетърпимост към подобни деяния.

Поради това, настоящият съдебен състав намира, че НП следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

С оглед направеното искане от страните за присъждане на разноси по делото, съдът установи от правна страна следното:

На основание чл. 63д, ал.3 от ЗАНН (Нов - ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.) В производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноси по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Съдът се произнася по разноските сторени по делото, което разглежда, когато страните са поискали това.

От процесуален представител на наказващия орган е направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съгласно разпоредбата на чл.63д, ал.4 от ЗАНН в полза на учреждениято или организацията, чийто орган е издал акта по чл. 58д, се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование. Искането за присъждане на разноси от страна на процесуалния представител на наказващия орган е направено своевременно. В настоящото производство юрисконсулт е извършил процесуално представителство, като е депозирал писмено становище по делото и с оглед крайния изход на спора и направеното от негова страна искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, въззивникът следва да бъде осъден на основание чл.63д, ал.4 вр. чл. 143, ал. 4 от АПК да заплати на ОД на МВР-Варна юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лева, определено съгласно чл. 144 от АПК, вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. чл. 37, ал. 1 от ЗПП, вр. чл. 27е от Наредба за заплащането на

правната помощ. Макар законът и цитираната наредба да предвиждат възнаграждение за представителство по административно- наказателни дела в размер от 80 до 150 лв. , съдът намира, че следва да бъде присъдено такова в минимален размер, тъй като липсва каквато и да било фактическа и правна сложност на случая, което е видно и от липсата на каквито и да било процесуални усилия на ю.к по поддържане на обвинителната теза на АНО. Това мотивира съда да присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер—80лв.

От друга страна от процесуалния представител на въззивника в жалбата, се претендират разноски, за направата на които, са представени доказателства. Искането за присъждане на разноски от страна на процесуалния представител на жалбоподателя е направено своевременно. Същото обаче предвид изхода на спора /НП следва да бъде потвърдено/ е неоснователно и се отхвърля от съда.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.9 вр. ал.2, т.5 вр. ал.1 и чл.63д, ал.4, вр. ал.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 22-0819-004212/14.09.2022 г. на Началник група в ОД на МВР-Варна, Сектор ПП-Варна, с което на **С. В. И., ЕГН *******, с адрес гр.Варна са му наложени: административно наказание „глоба“ в размер на 50 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 м. на основание чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП, за нарушение на чл.123, ал.1, т.3, б. „в“ от ЗДвП, като **ЗАКОНОСЪОБРАЗНО.**

ОСЪЖДА С. В. И., ЕГН *****, с адрес гр.Варна да заплати на Областна дирекция на МВР- гр.Варна сумата от 80,00 /осемдесет/ лева , представляваща юрисконсултско възнаграждение по настоящото АНД.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на АПК пред Административен съд- Варна в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че решението и мотивите са изготвени.

Съдия при Районен съд – Варна: _____